

Εκλογές στις ΗΠΑ – Ποιο το όφελος για την εργατική τάξη;

του Μάρριου Αυγουστάτου

Καθώς οι ψηφοφόροι στις ΗΠΑ προετοιμάζονται για το τελευταίο επεισόδιο των εκλογών, υπάρχουν σοβαρές πιθανότητες να χάσει ο Τραμπ. Είναι όμως εναλλακτική λύση για την εργατική τάξη ο Joe Biden, οι Δημοκρατικοί και το νεοφιλελεύθερο κέντρο;

Ο απερχόμενος (;) Ντόναλντ Τραμπ

Μετά από τέσσερα χρόνια τρόμου για τους από κάτω στις ΗΠΑ και τον υπόλοιπο πλανήτη, ο Ντόναλντ Τραμπ αντιμετωπίζει μια τεράστια κρίση ενόψει των εκλογών στις ΗΠΑ την Τρίτη 3 Νοέμβρη. Οι κλυδωνισμοί από την πανδημία, οι κατακόρυφα αυξανόμενες ουρές στα γραφεία ανεργίας και τις τράπεζες τροφίμων αλλά και το Black Lives Matter έχουν δημιουργήσει τεράστια προβλήματα για τον Trump.

Ο καταστροφικός του χειρισμός της πανδημίας προκάλεσε περισσότερους από 220.000 θανάτους και έκανε χειρότερες τις ήδη βαθιές ανισότητες στην κοινωνία των ΗΠΑ. Το βάρος έπεσε στις πλάτες των φτωχών και των Αφροαμερικανών. Οι Αφροαμερικανοί μετράνε θανάτους τρεις φορές πάνω από το ποσοστό των λευκών.

Ταυτόχρονα -και μιλάμε για την ισχυρότερη οικονομική και στρατιωτική δύναμη στον κόσμο- η ανεργία αυξάνεται, έχοντας φτάσει μέχρι το 16% (επίσημα και με διάφορα στατιστικά τερτίπια το κρατάνε πλέον σε μονοψήφιο αριθμό) εν μέσω πανδημίας. Αριθμοί που είναι πλασματικοί αφού στην πραγματικότητα η ανεργία κι η φτώχεια είναι πολύ χειρότερες.

Ο Τραμπ που μάχεται για να επανεκλεγεί, ενέπνευσε και συνεχίζει να εμπνέει την ακροδεξιά και τους απανταχού ρατσιστές. Πρόσφατα, είπε απευθυνόμενος στη ναζιστική συμμορία γνωστή ως Proud Boys «stand back and stand by» εν όψει των

εκλογών. Και είναι μία από τις διάφορες φασιστικές ομάδες που έχει ενισχύσει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Σε μια πρόσφατη τηλεοπτική συνέντευξη, έδωσε σιωπηρή υποστήριξη στη θεωρία συνωμοσίας **QAnon**, ένα εργαλείο αντισημιτών και ρατσιστών.

((<https://www.theguardian.com/commentisfree/2020/oct/17/donald-trump-is-the-qanon-president-and-hes-proud-of-it>))

Όταν φασίστας δολοφόνησε τη διαδηλώτρια Heather Heyer στο Charlottesville το 2017, ο Trump είπε ότι υπήρχαν «πολύ καλοί άνθρωποι και στις δύο πλευρές»...

((<https://www.washingtonpost.com/dc-md-va/2018/12/12/heather-heyers-mother-has-message-trump-please-think-before-you-speak/>))

Οι ακροδεξιοί οπαδοί του υποστηρίζουν το καθεστώς των απελάσεων, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι μόνιμοι αποδιοπομπαίοι τράγοι είναι φυσικά οι μετανάστες.

Μια πρόσφατη έκθεση της ομάδας πολιτικών δικαιωμάτων της ACLU (American Civil Liberties Union, www.aclu.org) αποκάλυψε ότι οι δικηγόροι ακόμα αγωνίζονται να βρουν τους γονείς 545 μεταναστών παιδιών που χωρίστηκαν λόγω της ρατσιστικής πολιτικής αναγκαστικού χωρισμού.

((<https://twitter.com/ACLU/status/1318706837106155520>))

Στην πραγματικότητα η εκλογική του νίκη το 2016 ήταν ένα σύμπτωμα μιας αμερικανικής κοινωνίας σε βαθιά κρίση, κοινωνική και πολιτική. Το «αμερικανικό όνειρο» του καπιταλισμού που φέρνει την «ελευθερία και την επιδίωξη της ευτυχίας» ήταν πάντα μια ψευδαίσθηση και ένα ψέμα για δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπους της εργατικής τάξης, φτωχούς και μαύρους. Αλλά αυτό το όνειρο μετατράπηκε σε εφιάλτη τις τελευταίες δεκαετίες.

Όταν ο Τραμπ μπήκε στον Λευκό Οίκο, το κατώτερο πραγματικό ωρομίσθιο ήταν στα επίπεδα του 1972.

((<https://www.cbpp.org/research/economy/policy-basics-the-minimum-wage>))

Μετά την απελπισία και την απογοήτευση του κόσμου από την αποτυχημένη (νεο)φιλελεύθερη “κεντροδεξιά” του Ομπάμα, ο δισεκατομμυριούχος Τραμπ φάνταζε επιτυχώς ως «αντισυστημικός» και «outsider» που «θα τσάκιζε τις ελίτ».

Η (ακρο)δεξιά του Τραμπ ενσωμάτωσε το ρατσισμό απέναντι σε μετανάστες και μειονότητες, και χρησιμοποίησε κυνικά ζητήματα “πολέμου των πολιτισμών”.

((<https://www.politico.eu/article/president-donald-trump-team-message-clash-of-civilizations-back/>))

Παρόλο που η Κλίντον έλαβε 2,87εκατομ. ψήφους παραπάνω (ελέω εκλογικού συστήματος) η αναμέτρηση ήταν πολύ πιο εύκολη απ’ότι θα φανταζόταν ποτέ ο ίδιος, απέναντι στην πολεμοκάπηλη Χίλαρι Κλίντον, τσιράκι της Wall Street και των μεγάλων επιχειρήσεων. Ο Τραμπ έχει αρνηθεί επανειλημμένα να πει ξεκάθαρα ότι θα αποδεχτεί το αποτέλεσμα των εκλογών εάν χάσει.

((<https://edition.cnn.com/2020/09/24/politics/trump-election-warnings-leaving-office/index.html>))

Έχει αμελήσει κατηγορίες ότι ακροδεξιές ομάδες είχαν σχέδιο να απαγάγουν και να δολοφονήσουν δύο κυβερνήτες στο Μίσιγκαν και τη Βιρτζίνια. Τον Απρίλιο ξεκάθαρα υποκίνησε τις ομάδες ένοπλων πολιτοφυλακών τον Απρίλιο που εισέβαλαν στο τοπικό κοινοβούλιο όταν έγραψε στο Twitter «*LIBERATE MICHIGAN!*», γιατί... η κυβερνήτης ζητούσε κοινωνικές πολιτικές εν μέσω πανδημίας.

((<https://www.theguardian.com/us-news/2020/oct/13/virginia-governor-ralph-northam-kidnap-plot-fbi>))

((<https://www.motherjones.com/politics/2020/10/men-who-allegedly-plotted-to-kidnap-michigan-governor-celebrated-violent-far-right-extremism/>))

Τα στελέχη των Δημοκρατικών στο σύνολό τους παρουσιάζουν τον Τραμπ ως «εκτροπή» ή ακόμη και «υπαρξιακή απειλή» για τις ΗΠΑ, αλλά απέχουν μακράν από τα πολιτικά καθήκοντα που θα έβαζε μια τέτοια συνθήκη. Στο συνέδριο των Δημοκρατικών από τον Μπαράκ Ομπάμα ως την Αλεξάντρα Οκάσιο-Κορτέζ, όλες οι τοποθετήσεις ισχυρίστηκαν ότι στην κάληψη του Νοέμβρη παίζεται «η τελευταία ευκαιρία να σώσουμε τη δημοκρατία».

Μας θυμίζουν κατά πολύ τις κραυγές «Να φύγει ο Μπους».

Σαφώς και οι νεοναζιστικές, ρατσιστικές, ακροδεξιές ομάδες έχουν ενισχυθεί από τις πολιτικές και τις δηλώσεις του Τραμπ και έχουν διαπράξει εγκλήματα. Αλλά όσο κι αν είναι εν δυνάμει επικίνδυνο, δεν υπάρχει κάποιο φασιστικό σχέδιο εν εξελίξει

στις ΗΠΑ. Η διακυβέρνηση είναι η καλύτερη δυνατή για την άρχουσα τάξη, όσον αφορά την προάσπιση των συμφερόντων της. Το «παιχνιδάκι» του Τραμπ με τις ομάδες των φασιστών είναι ανησυχητικό, αλλά δε μπορούμε να μιλήσουμε συνολικά για ένα φασιστικό κίνημα, με οργανωμένο κόμμα αλλά και με μια ελίτ πρόθυμη να το στηρίξει ή έστω να το ανεχτεί, με στόχο τη συντριβή των εργατικών συνδικάτων και την εξολόθρευση της αντιπολίτευσης και των αντιστάσεων. Η σχέση Τραμπ-φασιστών, θυμίζει περισσότερο το πως ανελίχθηκε ο Νίξον παράλληλα με την μαζική επανενεργοποίηση της ΚΚΚ.

Δημοκρατικοί και Τζο Μπάιντεν

Για τις φετινές εκλογές, άλλη μια φορά φέτος ο μηχανισμός των Δημοκρατικών έχει φροντίσει να επιλέξει «μια απ'τα ίδια» απέναντι τον Τραμπ.

Ο Μπάιντεν λέει ελάχιστα για πολιτικές που θα βοηθήσουν ουσιαστικά την εργατική τάξη. Οι περισσότερες συζητήσεις περιστρέφονται γύρω από το ότι ο Μπάιντεν είναι «επιστροφή στην... ευγένεια» και ότι «έχει μεγαλώσει στον Λευκό Οίκο και ξέρει τη δουλίτσα». Μια μεθοδολογία που επιμελώς βάζει τα ταξικά θέματα στην άκρη.

((<https://www.forbes.com/sites/andrewsolender/2020/10/27/at-close-of-a-brutal-campaign-biden-campaign-urges-a-return-to-civility/#341c27c02a72>))

Ο Τζο Μπάιντεν έχει μια υποτιθέμενη «προοδευτική» αύρα σε σύγκριση με την Κλίντον επειδή ήταν αντιπρόεδρος του Μπαράκ Ομπάμα. Όμως ο Μπάιντεν είναι ο υποψήφιος των μεγάλων επιχειρήσεων, των γερακιών Πεντάγωνου και του ΝΑΤΟ, της CIA. Είναι βγαλμένος από την καρδιά του καπιταλισμού και του αμερικανικού κράτους.

Σίγουρα, για εκατομμύρια απλούς ανθρώπους εκπροσωπεί την ελπίδα απέναντι στο «τέρας» Τραμπ. Να θυμηθούμε ότι η νεοφιλελεύθερη διοίκηση του «προοδευτικού» Ομπάμα (που ψηφίστηκε μετά το «τέρας» Μπους) συνέχισε τις ιμπεριαλιστικές σφαγές στο εξωτερικό και τις απελάσεις στο εσωτερικό και κατά τη διάρκεια της θητείας του έλαβαν μέρος οι περισσότερες

δολοφονίες Αφροαμερικανών από αστυνομικούς.

Ο Μπάιντεν ακόμη και εν μέσω τής πανδημίας, αρνείται να υποστηρίξει την καθολική υγειονομική περίθαλψη και λαμβάνει δωρεές από την ιδιωτική βιομηχανία υγείας και τις φαρμακευτικές.

((<https://apnews.com/article/6245d9ac166d4dd9a66dd017306a048b>)
)

Η οικονομική εκστρατεία του Μπάιντεν συγκέντρωσε σχεδόν 200 εκατομμύρια δολάρια μόνο από δωρητές που έδωσαν τουλάχιστον 100.000\$. Διπλάσια από το ποσό που μάζεψε ο Τραμπ και μιλάμε για το ποσό που προέρχεται από τους πλούσιους και τις μεγάλες εταιρείες.

Ο Μπάιντεν υποτίθεται έκλεισε το μάτι στο κίνημα BLM επιλέγοντας την Καμάλα Χάρις ως συνυποψήφια του.
((<https://www.redtopia.gr/fuck-cop-mala-harris-ena-PROTO-scholio-gia-tin-yropsifiotita-kamala-charis/>))

Όμως η ρητορική του νόμου και της τάξης υπήρξε ανέκαθεν χαρακτηριστικό της πολιτικής του. Ο Μπάιντεν το 1994 συνέγραψε το νόμο Violent Crime Control and Law Enforcement Act (περί βίαιου ελέγχου εγκλήματος και επιβολής του νόμου) σε αγαστή συνεργασία με το NAPO (National Association of Police Organizations) που έβγαλε 100.000 αστυνομικούς στους δρόμους, με χιλιάδες συλλήψεις (κυρίως μαύρους και λατίνους), 60 νέες θανατικές ποινές, και 125.000 νέα κελιά, ουσιαστικά διοχέτευσε δημόσιο χρήμα στις ιδιωτικές φυλακές.

Και όταν ξέσπασε το BLM φέτος, συνέστησε στους αστυνομικούς να εκπαιδεύονται για να πυροβολούν ανθρώπους στα... πόδια.
((<https://www.kar.org.gr/2020/06/03/tzo-mpainten-gia-astynomiki-via-na-toys-pyrovoloun-sta-podia-ki-ochi-stin-kardia/>))

Εκατομμύρια κόσμος της εργατικής τάξης θα ψηφίσουν τους Δημοκρατικούς παρά το γεγονός ότι είναι το κόμμα των αφεντικών και το ξέρουν. Μια πρόσφατη δημοσκόπηση έδειξε ότι το 56% των ψηφοφόρων του τον υποστηρίζει απλά επειδή δεν είναι "Τραμπ".
((<https://www.forbes.com/sites/jackbrewster/2020/08/13/poll-56-of-biden-voters-say-theyre-voting-for-him-because-hes-not-trump/?sh=63fbffdb6132>))

Οι παγίδα για τους από κάτω του «Settle for Biden»

Υπάρχει ένας τεράστιος κίνδυνος ότι τα κινήματα και οι εργατικές αντιστάσεις που ξεπήδησαν στη διάρκεια της διακυβέρνησης Τραμπ θα στοιχηθούν πίσω από την ανάθεση στον Μπάιντεν και θα ξεφουσκώσουν.

Το σύνθημα «settle for Biden» είναι μαζικά δημοφιλές στα social media και έχει πλέον γίνει κεντρικό στην καμπάνια του.

Ο Μάικλ Μπράουν συνδικαλιστής στο LA λέει: «Τα συνδικάτα επικεντρώνουν τις προσπάθειές τους στην προπαγάνδα υπέρ του Δημοκρατικού κόμματος σε μια εποχή που η ταξική πάλη είναι ζωτικής σημασίας. Η Εργατική Συνομοσπονδία της Πολιτείας του Λος Άντζελες, κάθε τέσσερα χρόνια, βάζει στην άκρη σχεδόν όλη την δραστηριότητα της και σχεδόν όλα τα μέλη της κάνουν κομματική δουλειά για τους Δημοκρατικούς. Ως αποτέλεσμα, δεν υπάρχει πολύς χώρος για ταξική πάλη εκτός της στενής εκλογικής πολιτικής.»

Το Γενάρη του 1967 ο επαναστάτης μαρξιστής Hal Draper ρωτούσε: «**Ποιος θα είναι ο λιγότερο κακός το 1968;**».

((<https://www.marxists.org/archive/draper/1967/01/lesser.htm>))

Στο άρθρο του, που γράφτηκε εν όψει εκλογών και αναφερόταν στις προηγούμενες προεδρικές εκλογές του 1964, όπου αντιμέτωποι ήταν ο ρατσιστής Ρεπουμπλικανός Barry Goldwater και ο τον Δημοκρατικό Λίντον Τζόνσον.

Ο **Τζόνσον**, ο οποίος είχε αναλάβει τον τελευταίο χρόνο την προεδρία (μετά τη δολοφονία του Κένεντι) συνέχισε μεν την πολιτική του υποστηρίζοντας το κίνημα των Πολιτικών Δικαιωμάτων (οι Δημοκρατικοί ήθελαν να ενσωματώσουν τους μαύρους, λειαινώντας βεβαίως τον ριζοσπαστισμό του κινήματος).

Ο ρατσιστής **Goldwater** υποστήριξε μια πλατφόρμα ενάντια στα Πολιτικά Δικαιώματα.

((<https://www.newyorker.com/magazine/1964/10/03/the-campaign-goldwater>))

Ο Τζόνσον όμως συνέχισε και μια άλλη πολιτική του Κένεντι – στέλνοντας ολοένα και περισσότερα στρατεύματα στο Βιετνάμ για

να συντρίψει τους Βιετκόνγκ.
(<https://www.history.com/this-day-in-history/johnson-announces-more-troops-to-vietnam>))

Πολλοί στην αριστερά και το αντιπολεμικό κίνημα τότε υποστήριξαν ότι η ψήφος για τον Τζόνσον ήταν η σωστή επιλογή απέναντι στον Goldwater. Μόλις ο Τζόνσον έγινε πρόεδρος, **έστειλε ακόμα περισσότερες χιλιάδες στρατεύματα στο Βιετνάμ.**

Κι έτσι ο Draper καταλήγει: *«Λοιπόν ποιο ήταν τελικά το Μικρότερο Κακό το 1964; Με τις φιλελεύθερες εργατικές ψήφους στην τσέπη η πολιτική σε αυτήν τη χώρα κινείται σταθερά ολοένα πιο δεξιά-δεξιά-δεξιά μέχρι που ένας Lyndon Johnson θα μπορούσε να μοιάζει με ένα μικρότερο κακό. Αυτός είναι ουσιαστικά ο λόγος – ακόμα και όταν υπάρχει πράγματι ένα μικρότερο κακό – η επιλογή του μικρότερου κακού υπονομεύει κάθε πιθανότητα να πολεμήσουμε πραγματικά για το σωστό.*

Σε περιπτώσεις που η επιλογή είναι μεταξύ δύο καπιταλιστών πολιτικών, η ήττα έρχεται απλά και μόνο με την αποδοχή του περιορισμού σε αυτήν την επιλογή».

Το επιχείρημα κατά της στοίχισης πίσω από ένα «μικρότερο κακό» δεν είναι ότι δεν υπάρχουν διαφορές μεταξύ των Δημοκρατών και των Ρεπουμπλικανών. Σαφώς και υπάρχουν αλλά δεν είναι εκεί το θέμα.

Επίσης, σαφέστατα και δεν μπορούμε να κάνουμε ευθεία αντιστοίχιση των συνθηκών της δεκαετίας '60 με το τώρα. Ο καπιταλισμός ήταν σε ξέφρενη ανάπτυξη και ακόμα μπορούσε να «δώσει» στα χαμηλότερα στρώματα. Παρόλα αυτά, παρόλο το «χάιδεμα» στα κινήματα (πχ για τα Πολιτικά Δικαιώματα) η καταστολή και η βία του κράτους ήταν αμείλικτη.

Πλέον, εν έτει 2020, με μια υγειονομική και οικονομική μακροχρόνια κρίση, με τους φτωχούς να γίνονται ολοένα και φτωχότεροι και τους πλούσιους ολοένα και πλουσιότεροι, η αντίθεση είναι κυρίως ταξική. Οι εξεγέρσεις του σήμερα έχουν πιο κλασικό υπόβαθρο μεν, επανέρχεται δε ο πολιτικός αυταρχισμός. Η εξέγερση του 2020 έχει και πανεθνικό αλλά και εργατικό χαρακτήρα, η ανάκαμψη των ταξικών αγώνων είναι πρωτοφανής. Σ'αυτή την πρωτοπορία υποχωρεί ραγδαία η ηγεμονική κουλτούρα των πολλαπλών ταυτοτήτων, στο οποίο στηριζόταν η

ατράνταχτη πολιτική ηγεμονία των Δημοκρατικών. Πλέον αναζητούν τον κοινό παρονομαστή. Υπάρχουν ποιοτικές μεταβολές στο κίνημα και ένα σημαντικό στοιχείο είναι το χαρακτηριστικό της επιμονής για μεγάλα διαστήματα.

Η αριστερά και τα κινήματα όταν στοιχίζονται πίσω από το Δημοκρατικό κόμμα, στην πραγματικότητα ενισχύουν δεξιές πολιτικές. Το συμπέρασμα είναι ότι σε κάθε ιστορική συγκυρία **«δεν μπορείς να πολεμήσεις τη νίκη των πιο δεξιών δυνάμεων θυσιάζοντας τη δική σου ανεξάρτητη δύναμη».**

Οι αντιστάσεις πέρα από το δίπολο Δημοκρατικοί-Ρεπουμπλικάνοι

Ενώ στην Ευρώπη η πολιτική κλίνει ολοένα και πιο δεξιά, στις ΗΠΑ κλιμακώνεται η πόλωση. Προς τα αριστερά σε κινηματικό επίπεδο (εξέγερση BLM και όχι μόνο) αλλά και συσπείρωση της δεξιάς και των ρατσιστών υπέρμαχων της “λευκής ανωτερότητας” και υπέρ του νόμου και της τάξης. Το έργο το έχουμε ξαναδεί τουλάχιστον από τη δεκ 60: κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα, αντιπολεμικό, εξεγέρσεις των μαύρων, μέχρι και το κίνημα Occupy. Και, σχεδόν κάθε φορά, έρχονται οι (νεο)φιλελεύθεροι Δημοκρατικοί, λειαίνοντας τις γωνίες, ενσωματώνουν κάποια στελέχη αποστεώνοντας το κίνημα.

Στις ΗΠΑ, η πιο μαζική σοσιαλιστική οργάνωση είναι οι DSA, με 75.000 μέλη. Υποστήριξαν την υποψηφιότητα Σάντερς, αλλά αφότου έχασε το χρίσμα, δεν υποστήριξαν τον Μπάιντεν (δεν τέθηκε ποτέ ζήτημα υποστήριξης του).

Τα κεντρικά και εκλεγμένα στελέχη με τους Δημοκρατικούς (Alexandria Ocasio Cortez, Ilhan Omar, Rashida Tlaib και Ayanna Pressley) απολαμβάνουν δημοσιότητα στα ΜΜΕ και θεωρητικά στηρίζουν κινηματικές απόψεις, οργάνωσαν (ιντερνετικές) εκδηλώσεις-συζητήσεις κατά του ρατσισμού και της αστυνομικής βίας και καμπάνιες τύπου roll, αλλά ουσιαστικά έχουν πάρει αποστάσεις από κινήματα όπως το BLM κλπ. Και ειδικά στις κρίσιμες πολιτικές στιγμές (βλ. υποψ. Ταμάλα

Χάρις) σιώπησαν ή ακόμα χειρότερα δήλωσαν υπέρ των επιλογών των Δημοκρατικών.

Οι διαδηλώσεις ήταν στην ημερήσια διάταξη στις ΗΠΑ του Τραμπ από την πρώτη μέρα. Η προεδρία του ξεκίνησε με τα εκατομμύρια που συμμετείχαν στις γυναικείες πορείες και εκείνους που διαδήλωσαν κατά της απαγόρευσης της εισόδου των μουσουλμάνων στη χώρα.

Μετέπειτα ήρθε ένα κύμα απεργιών των εκπαιδευτικών. Σε συνέντευξη του 2018 μία απεργός στη Δυτική Βιρτζίνια, έλεγε πως ένιωσε ότι «ξεκίνησαν μια επανάσταση, που θα επεκταθεί παντού». ((«Red State Revolt, The Teachers' Strike Wave and Working-Class Politics», Eric Blanc, 2019 Verso)) Υπερβολική εκτίμηση σίγουρα, αλλά ενδεικτική του κλίματος.

Φέτος, σημειώθηκαν επίσης χιλιάδες απεργίες. Πολλές από αυτές ήταν **δράσεις απ'τα κάτω, από πρωτοβάθμια σωματεία, ως απάντηση σε μη ασφαλείς χώρους εργασίας λόγω του Covid-19.** Συνολικά **1.100** απεργίες έχουν πραγματοποιηθεί από τον Μάρτιο σύμφωνα με το [Payday Report](https://paydayreport.com/covid-19-strike-wave-interactive-map/) ((<https://paydayreport.com/covid-19-strike-wave-interactive-map/>)) – το οποίο παρακολουθεί τους αγώνες των εργαζομένων στις ΗΠΑ. Έγιναν προσπάθειες να συνδεθεί ο αγώνας των εργαζομένων με το κίνημα BLM, με την απεργία BLM τον Ιούνιο. Σε όλες τις μεγάλες και στις περισσότερες μικρότερες πόλεις, πολλοί και πολλές συμμετείχαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, σε κάποιο είδος δράσης για το BLM.

Η έξαρση των αγώνων έχει ήδη ανοίξει πολλές συζητήσεις για το σύστημα.

Ο Albert Lee, συνδικαλιστής από το Πόρτλαντ λέει ενδεικτικά: «Όταν εγώ και άλλοι σοσιαλιστές μιλούσαμε πριν από ένα χρόνο για την κατάργηση της αστυνομίας ή την κατάργηση των φυλακών, μας έλεγαν ότι αυτές οι ιδέες ήταν πολύ ριζοσπαστικές, αλλά τώρα δεν συμβαίνει αυτό, αυτές οι ιδέες θεωρούνται κοινή λογική στο κίνημα και όχι μόνο. Ο Trump πρέπει να φύγει ούτως ή άλλως. Αλλά οι καταστάσεις μας δείχνουν ότι όσοι αγωνίζονται δεν θα κάνουν πίσω πια. Δεν πρόκειται να ενσωματωθούν στον Μπάιντεν, απλώς θα συνεχίσουν.»

Ο Μπάιντεν δεν προσφέρει καμία λύση απέναντι στον Τραμπ

Η ριζοσπαστικοποίηση της εργατικής τάξης, η εξέγερση του Black Lives Matter, όλες οι κοινωνικές διεργασίες που συμβαίνουν σήμερα είναι κοσμογονικών διαστάσεων. Η σύνδεση των αντιστάσεων, των κινημάτων με πολιτικοποίηση είναι μια πολύ σημαντικές παρακαταθήκες για το αύριο, πρωτοφανείς για τις ΗΠΑ.

Η ελπίδα βρίσκεται στους αγώνες έξω από τους Δημοκρατικούς, πέρα από τα δύο κόμματα που αντιπροσωπεύουν το σύστημα και αγωνίζονται για πραγματική αλλαγή. Ούτε οι Δημοκρατικοί ούτε οι Ρεπουμπλικάνοι θα μπορούσαν να είναι «φίλοι» μας. Ο ρόλος των επαναστατών είναι η ενίσχυση και πολιτικοποίηση των υφιστάμενων κοινωνικών κινημάτων στους δρόμους και στα συνδικάτα με κέντρο την ταξική πολιτική.

Εδώ και κάποια χρόνια δεν είναι πλέον «ταμπού» στις ΗΠΑ, στην καρδιά του καπιταλισμού, το να αναφέρεται κανείς στο σοσιαλισμό. Περισσότερο από ποτέ οι από κάτω στις ΗΠΑ έχουν την ανάγκη για το δικό τους ανεξάρτητο εργατικό κόμμα. Και αυτό είναι το μεγαλύτερο καθήκον: η δουλειά στην κατεύθυνση του χτισίματος ανεξάρτητου, εργατικού, μαζικού και ορατού αριστερού πολιτικού πόλου. Το θέμα δεν είναι τόσο οι εκλογές, το θέμα είναι η πραγματική ενίσχυση και μαζικοποίηση των κινημάτων που θα οδηγήσουν και σε πολιτικές λύσεις.